

Maastricht – Mosel tur 2016.

Lørdag den 16. juli.

Bilens tæller stod på 87.124 km.

Vi stod op ved 7-tiden, og inden vi skulle på Vesterheden til morgenmad, var Bent oppe at checke dæktryk samt tanke bilen.

Kl. 8 var vi hos Irma og Karl Erik at spise morgenmad, inden turen gik mod Holland. Da vi stod og pakkede bil, kom Flemming lige forbi og ønskede os god tur. Det udendørs termometer viste 14 grader.

Lidt før kl. 9 var vi klar til afgang, og ca. 2 timer senere krydsede vi grænsen til Tyskland. Der var ingen grænsekontrol sydpå, men der var derimod kø i nordgående retning.

Vi kørte på A7, og ved Hüttener Berge holdt vi lige en formiddagskaffe/the pause. Godt vi kørte ind at holde pause, for ikke ret meget længere fremme, kort før broen ved Rendsburg, holdt der 4 biler, der var kørt sammen. Det så ikke ud til, at der var sket personskade, men bilerne kunne vist ikke køre mere. Den ene bil, dansk, havde vi kørt ved siden af lige før, vi kørte ind til pause. Øv for dem alle. Ved 13-tiden løb vi ind i noget vejarbejde omkring Hamburg, vi kom gennem Elbtunnelen, og drejede fra mod Bremen på A1. Ved 14-tiden ville vi holde frokostpause ved Ostetal, men vi fortrød, da der ikke var hverken borde eller bænke. I stedet kørte vi 20 minutter videre til Grundbergsee med bord og bænke, hvor vi kunne hygge os med lækre fiskefrikadeller, æg og purløg samt kaffe/the med honningkage.

Kort efter vi var kørt fra Rasteplassen, spottede vi et svævefly, der netop var blevet trukket i luften. Vi fik også øje på en stork, som kom flyvende. Ved Osnabrück så vi det første skilt mod Amsterdam, så vi var på rette vej. Vi var nu kommet til et anderledes landskab med små dale og hyggelige huse.

Lidt før 17 drejede vi på vej 43 ved Münster Süd i Ruhr området, og her havde jorden en meget fin lysebrun farve. Lidt senere passerede vi floden Lippe.

Ca. en halv time senere holdt vi en kort pause på en tankstation. Her gjorde Irma storkøb af bolsjer og "næseklude", da hun var blevet lidt snottet på turen.

Herefter drejede vi på A2 mod Köln og Düsseldorf. Vi blev overhalet af både Ferrari og Porsche.

Knap en time senere drejede vi mod Duisburg og Höfen, hvor vi passerede Rhinen, og vi så mange store flodpramme på floden. Nu havde temperaturen sneget sig op på 24 grader.

Omkring 18.40 blev vi enige om, at det nu var tid at se os om efter et sted at overnatte, så vi kørte ind til Hückelhoven, hvor vi forhørte os på Jägerhof, men de havde ingen ledige værelser. Det næste sted havde ferielukket, så vi måtte søge videre. På hotel Hansen i den næste lille by, Dremmen, var vi så heldige at få 2 værelser. Derefter kørte vi tilbage på Jägerhof at spise forskellige schnitzler, lækker, og ved den lejlighed mindedes vi lige wienerschnitzel turen langs Rhinen sammen med Sander.

På vej tilbage til hotellet kom vi forbi en mark, hvor vi havde diskuteret lidt frem og tilbage om, hvilken afgrøde det var. Det viste sig at være gulerødder, men vi havde syntes, at toppen var lidt for busket til denne afgrøde.

Vel tilbage på vores værelser hyggede vi os med øl og rødvin. Vi havde værelse 22 og Irma og Karl Erik værelse 20.

Dagens skridt: 2.769

Søndag den 17. juli.

Bilens tæller stod på 87.956 km

Vi stod op ca. 7.45 efter en meget varm nat, skønt vi havde haft vinduerne åbne. Vi var klar til afgang fra Hotel Hansen i Dremmen ca. 9.30. Der var lige et tog, der skulle passere gaden, inden vi kunne køre videre. Vi så rigtig mange smukke hortensier i haverne og langs gaderne i de små byer. Lidt senere spottede Karl Erik en rørhøg over en kornmark. Lidt over kl. 10 drejede vi på A2 mod Maastricht, og her så vi mange rovfugle i luften. Lidt senere passerede vi grænsen til Holland og 15 minutter senere holdt vi foran vores hotel i Maastricht, hvor vi fik at vide, at vi først kunne komme ind på vores værelser efter kl. 14. Derefter kørte vi ind mod byen og fandt en P plads ved floden Maas ikke langt fra André Rieu's slot. Vi gik en tur op ad den stejle vej, og kom forbi en lille vinmark. På turen kom vi til kirken, hvor nogle af André Rieu's koncerter er blevet afholdt. Vi kunne fra kirken kigge ind på slottet. På gaden nedenfor slottet var der opsat et skilt med ingen parkering for busser mellem den 7. juli og den 17. juli, selvsamme periode som Andre Rieu giver koncerter i Maastricht. Rigtig mange koncertgæster ankommer med busselskaber, og det er selvfølgelig nærliggende at lægge vejen forbi "privaten".

Da vi kom tilbage til floden, var jeg på sommerfuglejagt. De ville desværre ikke sidde stille så længe. Vi hentede vores køletaske og gik op på digestien langs floden, hvor der var nogle bænke. Her gjorde vi klar til frokost, og vi faldt hurtigt i snak med nogle danskere fra Randers, der sad på bænken overfor, og de skulle selvfølgelig også til koncert. Jeg fik øje på en meget stor og flot sommerfugl, så Bent blev sat til at forfølge den med sit kamera, men uden held. I stedet faldt han i snak med en af de lokale, som var aldeles snaksaglig. Han fortalte, at der oppe i bakken, lidt syd for kirken var en grotte, og her gemtes kunstsatte, malerier mm. under 2. verdenskrig.

Efter frokost kørte vi ind til centrum, hvor vi gik rundt og kiggede på mange spændende ting. Vi snusede også lidt rundt om Vrijthof torvet, hvor vi skulle til koncert om aftenen. Derefter gik vi hen at se Servaas Basilikaen, som ligger lige ved siden af Vrijthof torvet. Det er en meget smuk romansk-barok kirke med krybbe og skatte af elfenben, guld mm. Kirken blev bygget over graven af Sankt Servaas, den første biskop i Maastricht. Kirkeklokken fra år 1515 står nu i gårdhaven ved kirken.

Ved 16-tiden ankom vi til Hotel Van der Valk, rigtig flot sted. Der var rigtig meget på hotellet, der henviste til koncerten, kjoler, musikinstrumenter og store transportkasser, så vi tænkte, at hotellet måske husede nogle af orkester medlemmerne. Det var dog ikke tilfældet, vi fik værelse 422 og Irma og Karl Erik 420. Vi kunne desværre ikke låse vores dør op med den udleverede nøgle, så jeg sad på gulvet sammen med alle vores pakkenelliker, mens Bent gik ned i receptionen og fik nøglen ordnet.

Inden vi skulle ind til byen, var vi lige inde hos Irma og Karl Erik at få en kop the og kaffe at styrke os på.

En halv time senere skulle vi med shuttlebus (5 euro pr person) ind til koncerten. Vi kom med en lækker dobbeltdækker bus, og der var meget spiritus ombord, men ingen udskænkning, da det jo kun tog 5 minutter ind til byen. Der var meget varmt, men vi havde taget jakker med for en sikkerheds skyld.

Vi valgte at spise på La Bonne Femme, hvor Irma og jeg nød en lækker carpaccio, mens mændene fik en god bøf. Desuden fik Irma en rigtig god creme brulee til dessert.

Kl. 20 gik vi hen til koncertpladsen på Vrijthof, hvor vi hurtigt fandt vores pladser i B1 sektionen. Kort tid efter kom et lokalt tambour orkester gående langs rækkerne, mens de spillede nogle gode numre. Kort før 21 kunne vi se André Rieu og hans Johan Strauss orkester ankomme til koncerten. Det foregik med pomp og pragt op mellem publikum og videre op på scenen, hvor de den næste time underholdt med klassisk musik samt festlig optræden, ligesom vi ser det på TV. Heldigvis var der 2 storskærme, så kunne vi lidt nemmere se,

hvad der foregik. Kort før pausen, kiggede vi op mod himlen, som var blevet meget sort. Lige da pausen startede, kom der 20 dråber regn – de fleste nåede lige at iklæde sig regnslag og jakker, og så var det hele overstået, herligt. Dejligt, at kunne tage jakkerne af igen, da det var en meget lun aften. Efter 20 minutters pause fortsatte koncerten i fin stil. Vi oplevede far og 3 sønner spille trommer til Bolero, smukt. Ingen ville gå hjem, da koncerten var forbi, så vi fik rigtig mange ekstra numre. Vi fik selvfølgelig alle de numre, vi

kender fra fjernsynet, og sluttelig kom Lou Becca på scenen med Mambo no. 5. Så gik orkesteret helt amok, pigen som spillede på flygel blev afløst af en kollega, hvorefter hun hev det nederste af kjolen af og nu iklædt sorte bukser steg op på flyglet og dansede stepdans til musikken. Sikke en fest. Koncerten sluttede kl. 24.00 med et meget festligt fyrværkeri, og derefter fulgte vi stille og roligt strømmen ned til vores shuttlebus. Nede ved "vores" restaurant stod der flere Van der Valk guider og vejledte os til de rigtige busser. Vi kom med den samme fine bus tilbage til hotellet. Derefter

Derefter fik vi et glas rødvin og kaffe og the på Irma og Karl Eriks værelse, mens vi snakkede om koncerten. Ved 01.30 tiden var vi klar til at gå i seng ovenpå en dejlig aften oplevelser. Jeg fandt ud af, at jeg havde parkeret mine sandaler på naboens værelse.

Dagens skridt: 12.373 + 1.600 efter midnat.

Mandag den 18. juli.

Bilens tæller stod på 88.028 km.

Vi stod op 7.45 og kl. 8.30 var der morgenmad på Irma og Karl Eriks værelse. Vi var for nærige til at betale 15 euro pr næse for morgenmad på hotellet, de penge ville vi hellere bruge på en god middag. Det gik også fint med at spise rugbrød og pålæg fra køletasken. Mine sandaler havde de passet fint på.

En time senere var vi klar til afgang fra Hotel Van der Valk og 15 minutter senere passerede vi grænsen til Belgien. I Liege kom vi forbi Cocherill, et kæmpe stålværk og ved siden af lå et stålvalseværk, som Karl Erik kendte fra sit arbejde. Vi kom også forbi Ardennes, en amerikansk militær kirkegård med faldne fra 2. verdenskrig. Landskabet er blevet mere bulet, og i Belgien er der gadelamper på motorvejen.

Vi har nu kørt 1.000 km siden vi kørte hjemmefra.

Ved 11-tiden ankom vi til Grottes de Han. Vi betalte 67 euro i entre for os alle 4, og vi kunne vælge flamsk eller fransk guide. Vi valgte den franske, da hun tilbød, at hvis vi gik forrest, kunne hun godt fortælle os lidt på engelsk. Desuden fik vi et stykke papir på engelsk, så kunne vi da følge lidt med. Vi kørte med et lille tog hen til grotterne, og alle blev fotograferet med en parakit på skulderen. Der er 13 grader året rundt nede i hulerne. Disse drypstenshuler er nogle af de største i verden. Hulerne blev opdaget i 1746 af nogle lokale beboere. Alle formerne i hulerne er dannet af kalksten og regnvand, der langsomt siver ned gennem små sprækker i bjergsiden. Hulerne var fyldt med smukke formationer af stalaktitter, som hænger ned fra loftet og stalagmitter, der bygges op fra jordoverfladen. Disse smukke formationer vokser uendelig langsomt, kun 2-3 cm i løbet af 100 år. Huleforskere har fundet ca. 14 km fyldt med store huler. Heraf er ca. 2 km åben for offentligheden. Nogle steder hænger der spindelvævstynde "gardiner" ned fra loftet. I Minaret rummet står der en tynd 5 meter høj stalagmit, der er omkring 12.000 år gammel. Kuppelsalen har ca. 100 meter til loftet. Efter vi var kommet over en bro, blev vi bænket og lyttede og så lysshow med musik og torden. Ifølge en gammel tradition, blev der, lige inden vi gik ud af hulerne, skudt en kanon af for at skræmme onde ånder væk.

Floden Lesse løber igennem hulerne, og der ses foreller og salamandere i floden. Desuden er der mange forskellige insekter, mus, rotter, frøer og flagermus derinde. Vi tog billede af guiden, og hun fortalte, at vi bare skulle lægge billederne på TripAdvisor. Efter turen trængte vi til frokost, og da vi manglede drikkevarer, måtte vi sidde og vente udenfor minimarkedet i 5 minutter, inden de lukkede op efter middagspausen. Vi hentede tæpper mm og satte os på græsset ved P-plads/Camperplads, da der holdt en bus og forpestedede luften ved bænken. Der var mange mistelten i træet lige ved siden af os.

Efter frokost fortsatte vi en times tid, før vi krydsede grænsen til Luxembourg. Det var svært at finde en P-plads, der hvor vi havde planlagt det i Luxembourg, men til sidst lykkedes det. Ved siden af P-huset; Saint Esprit, var der på justitsministeriets bygning opsat 4 kæmpestore flotte krukker /vaser i blå, rød, grøn og guld.

Vi var inde at se kirken Paroisse Protestante, hvor mange papirer i kirken refererede til, at der kom mange danskere og at meget stod på dansk. Bagefter var vi inde at se den smukke domkirke, Notre Dame. Herefter gik vi hen til Fyrstens slot, hvor vi kunne sidde og nyde turens første drink (alkoholfri øl samt sodavand og kaffe) på en fortovs Cafe. Vi gik tilbage til bilen over et torv, hvor der i weekenden havde været Jazz Festival. Ved P-pladsen tog vi den forkerte elevator ned til vores bil – det var vi ikke de eneste, der gjorde. Vi måtte gå ned til vores bil, da vi ikke kunne finde den rigtige elevator.

Lidt i 18 gik turen videre, og ca. ½ time senere krydsede vi den tyske grænse midt på en bro, og vi kørte nu langs Mosel. Vi var nu kommet til landet med mange vinstokke på bjergskråningerne. Jorden var meget rød i dette område. Vi kom forbi stedet, hvor Saar og Mosel løber sammen.

Nu blev det igen tid til at kigge efter et sted at overnatte, og det viste sig at volde os lidt problemer her i udkanten af Trier. Det første sted var lukket – det lå ellers smukt. De næste par steder var optaget. Vi spurgte på Maximin, og her kunne vi få 2 værelser til henholdsvis 50 og 60 euro og med bad og toilet på gangen. Det var en gammel morlil og hendes datter, der modtog os. Der lugtede også lidt indelukket, og det hele trængte til en kærlig hånd.

Vi blev hurtigt enige om, at gå på Zur Post at spise. Vi ankom 19.15 og kl. 20.30 bestilte vi maden. Mens vi ventede på maden bestilte vi værelse til næste dag i Ürzig. Jette og William fra vores nabovej havde anbefalet hotel Gerlach, men desværre var alt optaget denne dag, så vi prøvede i stedet Alter Klosterhof, og her kunne vi få værelser til næste dag.

Efterhånden var det lige før, at Irma og jeg blev lidt utidige, da vi ikke fik noget mad; personalet undgik øjenkontakt. Efter endnu en times venten kom vores mad endelig, og vi havde alle "grosse hunger". Der ville muligvis indløbe nogle klager til "rejseselskabet"???? Da vi havde betalt for maden, fik vi Sambuka og Amaretto på husets regning, og vi fik en ekstra på husets regning, da vi forlod hotellet. Bent kom i snak med en fra Dresden. Værten var glad for, at han havde "Ruhetag" næste dag. Han havde også haft travlt med at drikke sammen med gæsterne i stedet for at sørge for, at vi fik noget at spise. Han får ikke mange stjerner, men maden var god.

Vores værelse var pænt rent, men på Irma og Karl Eriks værelse, var der meget spindelvæv og støv i krogene.

Dagens skridt: $13.293 - 1.600 = 12.693$

Tirsdag den 19.juli.

Bilens tæller stod på 88.316 km.

I dag stod vi op kl. 7, da vi var mange om toilettet. Vi havde bad på værelset. Man skulle træde op på en skammel for at komme op i badet, og temperaturen på vandet var ikke til at regulere. Vores værtinde på mellem 80 og 90 år serverede morgenmad for os i krostuen. Det var vist et stykke tid siden, at der var blevet støvet af i vindueskarmene mm. Vi spurgte til alderen på hotellet. Vores værtinde var kommet dertil i 1950

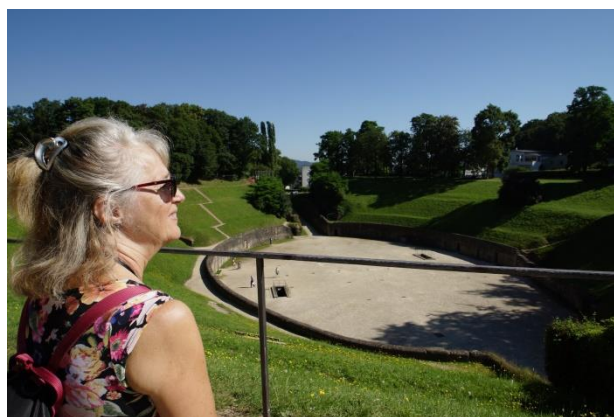

og hendes svigerforældre og en generation længere tilbage havde ejet det, så det var omkring 100 år gammelt. Mens vi spiste morgenmad kom en dame og gik ind i depotrummet, sikkert en rengøringsdame. Huset lugtede lidt gammelt og indelukket, så det kunne godt trænge til lidt udluftning. Lidt over 9 var vi klar til afgang fra Hotel Maximin. Mutti stod og vinkede til os, da vi kørte. Kirsten (Irmes søster) og Jørgen var blevet bedsteforældre til en lille pige i løbet af natten. Til lykke til dem og til lykke til forældrene, Daniella og Kevin.

Omkring 9.30 ankom vi til det romersk byggede Amfiteater i Trier. Himlen var nu smukt blå.

Karl Erik spottede straks flere husrødstjærter, men de ville ikke sidde stille ret længe adgangen, så de var svære at fotografere.

Amfiteatret Augusta Treverorum er fra romertiden, det blev færdigbygget i omkring år 100. Der var plads til mellem 18.000 til 20.000 tilskuere. Det var lidt ligesom at komme ind på Colosseum i Rom. Der var en flot udsigt ud over området oppe fra "bænkene".

Fra amfiteatret havde vi spottet en bænk oppe mellem vinmarkerne. Vi kørte ad hårnålesving op mod bænken og vi travede det sidste stykke ud til bænken. Undervejs stod der gamle redskaber, som var brugt i vin produktionen, bla. en druepresse.

Fra bænken var der den mest fantastiske udsigt over byen. Vi fortsatte længere op ad bjerget via hårnålesving til et endnu flottere udsigtspunkt, hvor der var beskrivelser af de gamle romerske bygninger, som man kunne se nede i byen. Vi kørte ned i byen og hen på den gamle Römerbrücke, som i fordums dage var lavet af træ. Man skulle kunne se noget af træet endnu, men fra vinklen i bilen kunne vi ikke se noget, og der var ingen p-pladser i nærheden. Vi parkerede i nærheden af domkirken, og vi var både i Hohe Domkirche og i sidekirken Liebfrau Kirche, begge var imponerende og meget smukke.

Ude på torvet havde en mand travlt med at lave store sæbebobler til stor fryd for store som små. Til frokost valgte vi at spise 4 x Ardennerskinke på den nærliggende Weinstube Kesselstatte, uhm.

Ca. 14.30 gik turen videre mod Ürzig. Vi måtte lige gøre et stop i Trittenheim, da vi skulle have købt lidt vand og cola, og så fik jeg lige øje på 6 glas saurkirsch (kirsebærsyltetøj). Vi trængte også lige til 4 is, som vi sad på p-pladsen og spiste, mens vi konsumerede ½ liter vand, og bilen stod for åbne døre og svalde af. Der var omkring 32 grader. Jeg var lige inde på turistkontoret at få et kort over området, så vi kunne se, om der var nogle spændende ting, vi skulle se på vejen. Nede ved floden faldt Bent i snak med nogle hollændere, som var på cykeltur i området.

Vi snakkede lidt om et træ, som vi plukkede frugter fra.

Ingen af os kendte det. Ret hurtigt måtte jeg ind at købe 4 nye vand, da de forsvandt som dug for solen.

Vi så et svævefly blive trukket op, og ret hurtigt var det væk bag bjergkammen. Desuden så vi en drageflyver. Der var rigtig mange vinmarker på begge sider af Mosel. Vi havde en kort fotopause ved en bro over floden. Her var der rigtig mange valnøddetræer. Herefter gik turen gennem Lieser og Stadtlicher Kues. Endelig blev der mulighed for at køre helt nede langs floden. På den anden side af floden kunne vi se Wehlener Sonnenuhr, men vi kunne ikke rigtig se, om tiden passede. På et tidspunkt tog vi Benito ruten – vi kunne ikke helt greje, om det var en cykelsti eller en vej til biler.

Vi kørte lidt rundt i Ürzig for at finde Hotel Alter Klosterhof. Gaderne var meget smalle. Vi måtte parkere under deres halvtag på den anden side af gaden. Vi fik værelse 22 og Irma og Karl Erik værelse 21 på 3. sal med en fantastisk udsigt. Vi blev vist til rette af en ung gut på 12-13 år, sikkert deres barnebarn. Ved siden af vores værelser var der en stor sal, hvor vi måtte sidde og hygge os efter aftensmaden, bare vi huskede at lukke dørene efter os, ellers kom flagermusene ind.

Ved 18 – tiden gik vi ud i byen. Vi gik hen forbi Weinhaus Gerlach og fortalte, at vi skulle hilse fra Jette og William, og at vi var kede af, at vi ikke kunne få værelser der – det må blive en anden gang. Overfor Gerlach gik 5 svaner og græssede. En af dem var utrolig sur på alle de andre, så de blev jagtet, men på et tidspunkt blev den sat på plads og blev from som et lam. Den havde også hvæset ad fotografene. Herefter gik vi tilbage til byen og fandt efter lang tids søgen et godt spisested, Zenthof, hvor vi fik 3 x pfefferlinge (kantareller) og 1 x bøf. Desuden købte vi 12 flasker hvidvin til deling (altså til at tage med hjem, forstås). Meget lækker mad, og derefter gik vi hjem på terrassen og nød et glas rødvin i fuldmånens skær. Vi så kun 1 flagermus komme forbi. Fra terrassen havde vi også udsigt til Tysklands højeste arbejdsplads pt., den i vinområdet meget debatterede Hochmoselbrücke. Broen bliver afslutning af en længe ønsket forbindelse fra Frankfurt området til de store havne i Belgien og Holland. Broen kommer til at spænde ca. 1700 meter over Moseldalen i ca. 160 meters højde, og forventes færdig i 2018.

Dagens skridt: 13.441

Onsdag den 20. juli.

Bilens tæller stod på 88.399 km.

Bent vågnede allerede ved 5-tiden, da han mente at kunne høre en helikopter, men han kunne ikke få øje på den. Vi var klar til en overdådig morgenmad på terrassen kl. 8. Vi fik en meget lækker rød ferskenmarmelade. Lyden vi kunne høre, var 3 helikoptere, der fløj lavt for at sprøjte vinmarkerne mod utøj og skimmel. Det var 2. gang i år, de sprøjtede. Normalt sprøjtes der kun en gang, men pga. den megen fugt, var det nødvendigt at sprøjte igen.

Ca. 9.30 var vi klar til afgang fra Alter Klosterhof. Alle skrænter er udnyttet til vindyrkning, og noget af det bedste tyske hvidvin kommer fra dette område. Vi kom også ret tæt på helikopteren, der sprøjtede vinmarker og vi fik taget et par gode billeder. Det er meget smukt, når gamle huse, kirker og vinmarker spejler sig i den blanke flod. Ved Kinheim så vi 2 meget anderledes gæs. Ifølge Karl Erik var det Nilgæs med en gæsling. Er tjekket. Omkring kl. 10 gjorde vi et fotostop ved Mosel med udsigt til en borgruin. Der var allerede temmelig varmt, så i Traben-Trarback gik vi ned til floden og besluttede os hurtigt for en sejltur. Mændene gik tilbage efter bilen, så den kunne holde tættere og gratis ved floden. Vi var ved at blive bekymrede, da det varede

længe, inden de kom tilbage. Det viste sig, at de havde måttet krydse floden for at vende og komme ned på havnen pga. vejarbejde. Jeg hentede sodavand i bilen, mens Irma gik ombord på båden for at holde pladser til os. 11.05 sejlede båden, og ret hurtigt blev vi enige om, at vi hellere måtte smage på de lokale druer og den lokale humle. Om bord på båden fik vi at vide, at de mest berømte tyske vine er fra dette område. Vi sejlede tilbage i vores fodspor fra i går. Irma og jeg flyttede lidt rundt – nogle gange i sol og nogle gange i skygge. Der var nok 38 grader en stor del af dagen. Da vi kom til Ürzig kunne vi se vinduerne til værelserne på "vores hotel". Pludselig skulle vi skifte skib

pga. tekniske problemer, så vi måtte balancere fra borde med vores vin mm. Det var nemt at gå om bord på det næste skib, da de bare lagde sig tæt op ad hinanden. Bent havde problemer, da han havde glemt at oplade sit kamera i løbet af natten. Han jagtede en stikkontakt og fandt en ved bordet lige bag os. En lille pige på omkring 6 år hjalp med stikkontakten, så vi fik en lille snak med hende. Ved Zeltingen skulle vi igennem sluseanlægget, her hæves skibene ca. 5 meter, meget spændende. Vores ankomst til Bernkastel blev lidt forsinket, ca. 20 min. Vi mødte mange store flodpramme på vores sejlads, bla. Hardy 1 og 2, der var koblet sammen.

Vi valgte at gå op mod byen, men forinden blev vi lige optaget af en kirke. Der var dejlig køligt i kirken, så vi nød det. Derefter gik på et konditori at spise, nogle smagte de lokale kager, mens andre fik noget brød med pålæg. Herefter gik vi en runde i byen og nød den specielle stemning, de smalle gader og de skæve gamle huse. En af de ansatte på båden havde haft meget travlt med at fortælle os, at afgangens kl. 15.20 var til et lukket selskab nedenunder med stort kaffebord, men vi mente, at der var god plads til os andre ovenpå. På turen fik vi øje på soluret Wehlener på bjergsiden. På tilbagevejen kom vi igen gennem sluseanlægget ved Zeltingen. På båden købte vi 4 vand for at tanke væskebalancen op. Ham den specielle ansatte kom løbende op til kaptajnen og bad om hjælp – jeg tror ikke, der skulle meget til at stresser ham, og der var samtidig meget varmt. Han blev smidt ud af styrehuset med fynd og klem. Vi var også ved at gå ud af vores gode skind, da en stor familie havde flere børn, der skreg om kap. Det var en lise for sjælen, da de endelig steg af. Kl. 17.15 ankom vi til Traben, og Irma og jeg gik straks op i byen for at finde noget vand, mens mændene forsøgte at køle bilen ned. Der var nu kun 35 grader. En halv times tid senere kørte vi langs de stejleste vinmarker i Europa, 65 % stigning. Ved Bremm

kørte vi op ad en vej med rigtig mange hårnålesving, da Bent havde fundet et udsigtspunkt med kig til en flot Mosel hestesko. Ca. 18.25 var vi fremme, men skulle blot gå de sidste 500 meter gennem skoven ud til Gipfelkreuz udsigtspunktet. Bent tog et billede af en stor flodpram, som stille sejlede rundt i svinget. Ved at kigge nærmere på billederne, viste det sig, at det var samme båd, Hardy 1 og 2, som vi havde set 6 timer tidligere. Der var også en familie med 4 små børn, som de havde rigtig meget styr på, da der var stejlt ned mod floden. Udsigtspunktet bruges af mange paraglidere, der er et græsareal som skråner nedad i retning mod floden, et ganske lille stykke, men nok til at de kan få vind under skærmen og lade sig svæve ud over det smukke landskab. Tilbage ved bilen, kørte vi gennem de mange hårnålesving ned til byen Bremm, hvor vi fik værelser på Hotel Hutter, efter Bent havde spurgt på flere "Zimmer Frei". Nu fik vi værelse 218 og Irma og Karl Erik værelse 219. Vi kunne heldigvis parkere lige foran hotellet. Vi valgte at spise aftensmad på hotellet, hvor vi fik nogle lækre schnitzler. Derefter flyttede vi ind på vores værelser, og så var det tid at undersøge køletasken. Den havde haft det ekstremt varmt i bilen medens vi var ude at sejle. Vi måtte smide

alle madvarer ud, smørret var flydende og var overalt i køletasken, så vi lånte opvaskemiddel på hotellet, hvorefter vi gik i gang med den helt store rengøringsseance på Irma og Karl Eriks værelse. Nede i hotellets gård fandt vi en affaldscontainer – jeg var lidt i tvivl, om den kun var til grøntsager????

Derefter hyggede vi os med vand og rødvin – eller nærmere gløgg, da det havde den temperatur. Neden for vores værelse var der en flot gammel blå Renault 4 parkeret. I bagruden stod der "Auto des Jahres 1961".

Da vi kravlede under dynen, følte vi, at den var for tyk og tung i denne varme, så vi pillede betrækket af og nødedes med at sove under dynebetrækket, og dynen blev lagt til side.

Dagens skridt: 11.554

Torsdag den 21. juli.

Bilens tæller stod på 88.457 km.

Det havde regnet en del i løbet af natten – en meget stille regn.

Vi var klar til morgenmad kl. 8, og det var lækkert med leberkåse til morgenmad. Man kunne koge sit eget æg i en gryde, og man puttede ægget i en lille trådkurv med farvet håndtag, som kunne hænges på kanten af gryden. Irma brillerede ved at snuppe et forkert æg. Hun kunne ikke forstå, at det slet ikke var kogt, indtil hun kom i tanker om, at hendes æggekurv var i den gule farve og ikke den orange. Hendes rigtige æg var kogt lige tilpas. Der var ingen, der så ud til at mangle deres æg!!! Inden vi kørte videre, fik vi lige afregnet både hotelværelse og vores aftensmad fra dagen før.

Kl. 9.07 ringede Sander som sædvanligt, og vi fik lige aftalt, at vi alle 4 gerne ville komme til aftensmad fredag, når vi kom til DK.

Ca. 9.30 var vi klar til at forlade Hotel Hutter. Allerede 5 minutter senere holdt vi ind til et fotostop ved Mosels hestesko. Bent var vist lidt oppe at klatre for at få et godt billede.

Lidt senere fik vi et godt kig til borgen i Cochem. En burkklædt kvinde tog rigtig mange billeder, og da hendes mand lang tid efter kom ud af bilen, tog han mange selfies.

Vi parkerede nedenfor Reichsburg Cochem, og så startede den stejle vandring op til borgen. Vi var så heldige at få en meget engageret guide, som

desuden gav os et stykke papir med en del af borgens historie på dansk. Borgens historie går helt tilbage til år 1000. Borgen har haft en omskiftelig periode, og i 1689 blev den ødelagt af solkongen Ludvig den 14. brand og hærgning. Louis Ravené, en rig købmand fra Berlin, købte borgen nogle år senere, og han lod den genopføre efter gamle tegninger. I 1942 blev borgen solgt til det Tyske Rige, og siden 1978 har borgen været i byen Cochems besiddelse. Vi så spisesalen med flotte billedskærerarbejder. De smukke møbler i det gotiske rum var fra det 17. århundrede.

Spiraltrappen går højre rundt, da der så var mulighed for at borgherren kunne komme til at fægte, hvis han fik ubudne gæster. Jagtrum, riddersal og våbenrum var meget spændende udstyret. Der var en speciel

dørlås ind til riddersalen. I Middelalderen drak borgherren ca. 5 liter vin dagligt, så det kunne godt være svært at finde nøglehullet en sen aften, men der var lavet en smart slidske, så nøglen automatisk ville komme til nøglehullet. I våbenrummet var der en skatkiste med rigtig mange guldmønter, lige noget for børnene. På vej ned fra borgen mødte vi en dansk familie, hvoraf nogle ville på besøg på borgen, mens bedsteforældrene hellere ville nyde udsigten ud over Mosel. Vejen ned til byen var stejl, så da vi kom forbi en kiosk, der solgte italiensk is, måtte vi lige have et kræmmerhus is med på vej hen til bilen.

På vores tur videre langs Mosel, kørte vi forbi Burg Eltz. Den kunne også være et besøg værd på en anden tur.

Vi skulle lige have købt lidt ind til frokost, så vi kørte hen til supermarkedet Rewe:xl, hvor vi købte skinke og ost samt drikkevarer. Herefter gik jagten på en bænk ind. Vi kørte lidt rundt, og var så heldige at finde en fin bænk, og Karl Erik fandt en planke, som vi brugte til bord, så det var en helt perfekt frokost med god udsigt. Bagefter var Bent og jeg ude at dyppe tæerne i Mosel. De sidste dage har vi set rigtig mange, der hyggede sig med at bade i floden.

Efter en halv times frokostpause kørte vi videre, og på en bjergside fløj en helikopter rundt og sprøjtede vinmarker, så der blev lige fotograferet.

Efter 10 minutters kørsel kom vi til Koblenz, og da vi kom forbi mange små boder med frugt og grøntsager, stoppede vi og købte en bakke kirsebær. Irma ville gerne have ærter, men dem havde de desværre ingen af. Vi nød kirsebærrene, og snart var bakken tom. Nu fortalte Bent, at det var sidste gang, vi krydsede Mosel.

I en gade fik Bent lavet en flot parallel parkering på meget lidt plads med god hjælp af Karl Erik. Da vi ledte efter en P-automat, spurgte Bent en mand på gaden,

kun for at få at vide, at pladserne var forbeholdt gadens beboere. Nå, så måtte vi ud fra P-pladsen igen, samme procedure, og videre med at lede efter en mulighed for at parkere. Lige før Deutches Eck var der en stor P-plads, men vi måtte køre nogle gange rundt, inden det lykkedes os at finde en ledig plads. Herefter fortsatte vi til fods mod Deutches Eck. Her fik Irma og jeg øje på familien med de 4 små børn, som vi havde set i går ved Gipfelkreuz.

Smukt at se, hvor Mosel løber sammen med Rhinen. Vi så også rigtig mange af de store flodpramme på begge floder. Ved Deutches Eck står der en meget stor statue af Kejser Wilhelm den 1. Dette mindesmærke er rejst i 1897 af Kejser Wilhelm den 2. til minde om hans bedstefar, der samlede det tyske rige. Soklen er 37 meter høj, og herpå troner kejseren på sin hest. Statuen blev ødelagt af artilleri i 1945, og en kopi blev rejst igen i 1993 efter genforeningen af det tyske rige.

Vi ville med seilbahn op til et udsigtspunkt ved borgen Ehrenbreitstein, der er Europas næststørste bevarede borganlæg. Smukt, at kigge ned på floderne og statuen fra gondolen. Der var ikke udsigt til floden fra toppen – vi skulle i så fald have købt billet til borgen, hvor der ville være kig til floderne og Deutches Eck. Dette havde vi fravalgt, da det så ud til at blive uvejr. Da vi ventede på gondolen ned, kom nogle pensionister og masede sig ind foran os!!! Vi skyndte os ombord på den næste gondol, og herfra fik vi taget

nogle gode billeder. Vel nede igen gik vi ind og så kirken St. Kastor, da den så spændende ud. Det meste af kirken er bygget i 1200 tallet, mens noget stammer fra år 836.

Ved 16.30 tiden kunne vi høre torden i det fjerne, så vi skyndte os hen til bilen. Vi havde betalt for 3 timers P, så vi gav vores billet til en familie, der gerne ville overtage vores plads.

Vi krydsede Mosel igen på vores tur videre, selvom vores rejseleder (Bent) for et stykke tid siden havde sagt, at dette havde vi gjort for sidste gang på turen. Nå, skidt pyt, der var stadig flot ud over floden, selv om det trak op til uvejr. Lidt senere på motorvejen passerede vi Rhinen. Det så smukt ud, da der var en lille ø med mange træer, og en flodpram kom sejlen. Nu kom regnvejret med mange dråber vand på forruden. Godt, vi var nået i tørt vejr i bilen. Ved 17-tiden kørte vi ind på A3 ca. 66 km før Köln. Landskabet ændrede sig lige så stille, idet der nu ikke var så mange vinstokke at kigge på.

40 minutter senere kom vi i STAU og langsomt kørende trafik i retning af Oberhausen. Et kvarter senere drejede vi på A1 mod Wuppertal og Bremen. Der var stadig 29 grader udenfor.

Ved 19-tiden ringede Bent til Hotel Zur Krone i Arnsberg, som vi havde fundet på GPS'en. Bent spurgte ind til bad og toilet, og vi fik at vide, at der var mange gode faciliteter. Vi kørte rundt og ledte efter det, og spurgte nogle forbipasserende, som fortalte, at der for flere år siden havde ligget et hotel, men at det ikke eksisterede længere. Nå, vi måtte så ringe til hotellet igen for at finde ud af, hvad det hed, og hvor det lå. Hotellet hed Ibis Styles og lå et helt andet sted i byen, og det var også til en anden pris, men det havde åbenbart overtaget det gamle hotels telefon nummer. Vi flyttede vores ting ind på værelserne 304 og 305. Sulten var begyndt at plage os, så vi gik ned i byen for at finde et spisested. Vi var blevet anbefalet et Pizzeria, og da vi så skiltet på væggen, gik vi ind – det undrede os dog, at der slet ingen gæster var. Da vi kom til at kigge på spisekortet, viste det sig, at det var en meget dyr restaurant, som lå i samme bygning, så vi skyndte os at forlade stedet igen for at gå ind ved siden af. Vi blev vist ud i Biergarten på Casa Villani, et rigtig hyggeligt sted. Vi fik god betjening og nogle meget lækre retter, da vi bestilte 4 forskellige ting. Jeg fik seeteufel, (havkat) en fisk fra Middelhavet. Vi faldt i snak med dem ved nabobordet, da vi var på vej hjem. De ville lige høre, hvorfor vi var turister i deres lille by? Vi fortalte, at vi lavede en rundtur, hvor vi havde været i Maastricht. Den ene fortalte, at han havde været i Maastricht i søndags til koncert med André Rieu, og at de havde siddet oppe foran. Han viste også billeder og video fra koncerten, meget pudsigt. Vi fortalte, at vi næste dag ville hen at se Möhne dæmningen, pga. måden den var blevet bombet på under krigen i 1943.

Vi gik en anden vej hjem mod hotellet, og da vi var lidt i tvivl om retningen, fandt Bent lige telefonens GPS, som viste, at vi var på rette vej. Vel hjemme på hotellet igen, pillede vi dynebetrækket af, da der stadig var meget varmt. Dynen blev efterfølgende lagt ind i skabet.

Dagens skridt: 13.792

Fredag den 22. juli.

Bilens tæller stod på 88.757 km.

I dag stod vi op 6.20, da vi havde aftalt morgenmad kl. 7.00.

Vi var klar til afgang fra hotel Ibis kl. 8 efter et meget lækkert morgenbord. Det så ud til at der var mange forretningsmænd, der benyttede hotellet.

Vi blev fulgt ud af byen til kirkeklokkernes bimlen. Vi ledte efter brændstof til bilen, men vi kom helt ud til Möhnetalsperre (Möhne dæmningen) uden at have fundet noget. Vi var åbenbart tidligt på færre, et ungt par i bilen ved siden af os var ved at spise morgenmad ved bilen. Det så ud, som om de havde sovet i bagagerummet sammen med deres lille hund. Vi blev enige om, at de godt kunne være fra det tidligere DDR. Det var lidt besværligt at trække en P-billet, men til sidst lykkedes det ved at putte 1 euro i automaten. Vi gik rundt og kiggede på det imponerende bygningsværk. Der gik 3 damer og klippede hæk og ordnede haven meget fint. Det viste sig, at informationen først åbnede kl. 10, så vi gik ud på dæmningen og kiggede ned på søen nedenunder, hvor der svømmede mange troldænder rundt. Der var sat mange hængelåse op i gitteret ude på gangarealet.

Dæmningen er bygget i 1913 med det primære formål at samle drikkevand og vand til jernfabrikation. Ved starten af 2. verdenskrig var englænderne meget opmærksomme på de i alt 3 store dæmningsanlæg i Ruhr, og hvilken betydning disse havde for især de store fabrikker, som lavede krigsmateriel. I flere år blev der udtænkt planer for at skade disse, men det var en svær opgave, for tyskerne passede rigtig godt på dem, der var lagt store net ud i vandet foran dæmningen, og opsat store spærreballoner, så indflyvning og overflyvning var umulig. I maj 1943 lykkedes det englænderne fra nogle Lancasterfly at kaste rullebomber, som med stor hastighed kunne hoppe på vandet over en længere strækning og først umiddelbart ved dæmningen gå mod bunden og sprænges mod dæmningen. Sprængkraften og det store vandtryk lavede straks et hul på 30 meters bredde, som dog hurtigt voksede til 70 meter.

Nedenfor dæmningen skete der stor skade, hele byer og fabrikker blev oversvømmet og mange civile og straffearbejdere (mere end 1300) blev dræbt af vandmasserne. Dæmningen og vandet var af vital betydning for Tysklands fortsatte krigsindustri, og blev derfor meget hurtigt genopbygget. Allerede i indeværende år stod den færdig, i dag kan det blot anes, hvor bruddet har været. Da vi gik ned til søen, så vi en lille mus, der pilede rundt og havde travlt med at samle forråd.

Da vi kørte videre derfra, fik vi tanket på Tamoil, så nu kunne vi klare hjemturen. Lidt senere kørte vi over floden Ems. Nu gik turen videre forbi Paderborn mod Hannover på A2. Et stykke tid senere passerede vi floden Weser. Efter vi kørte ind på A7 blev trafikken meget tæt og langsom og indimellem med STAU. Vi valgte, at vi ville køre udenom Hamburg, da der var meget kødannelse pga. vejarbejde. I stedet kørte vi ad hovedvejen mod Bad Segeberg. Vi lagde mærke til, at der holdt en camper med et smart rødt hjerte i skovkanten, men da der holdt en mere længere henne, var det vist ikke en skovtur. Vi så yderligere 2 med kort afstand imellem, og på den ene stod der sexy girls. Det var så bordeller langs skovvejen. Lidt før 13 gjorde vi holdt ved en Netto, ca. 15 km før Lüneburg for at gøre lidt frokost indkøb. Desuden ville vi gerne låne et toilet, og da det var personaletoilet, blev vi fulgt dertil. Lidt senere fandt vi et bord i skovkanten, dog uden de før omtalte

campingvogne, hvor vi kunne nyde vores frokost. Mange steder var kornet høstet og jorden var ved at blive harvet. Vi har set mange steder, hvor der var pluk selv af mange forskellige blomster, bla. gladiolus. Lidt over 14 kørte vi over Elben, og vi kørte en tur ind til den smukke gamle by Lauenburg, som jo er et tidligere dansk hertugskab. I 2013 havde der været meget høj vandstand i byen. Her fik vi lige strakt benene og nød de gamle gader i byen, inden turen fortsatte

mod nord. Vi kørte videre på vej 209, og på et tidspunkt krydsede vi motorvejen Hamburg /Berlin. I nærheden af Neumünster begyndte det at dryppe med meget store regndråber og snart silede regnen ned. Vi oplevede også, at det lynede i det fjerne. Kort efter kørte vi på motorvejen mod Flensburg. Regnen stilnede lidt af, men nu var der til gengæld meget kø. Ved 17-tiden krydsede vi Kielerkanalen. Det regnede stadig. Vi valgte at køre udenom grænseovergangen på motorvejen, da GPS'en sagde 20 minutters ventetid der. I stedet krydsede vi landevejsgrænsen ved Padborg. Det viste sig så, at vi lidt senere overhalede en af de biler, der havde kørt foran os på motorvejen, så der havde åbenbart ikke været kø ved grænsen. Kort efter, at vi havde krydset grænsen, ringede Bent til sin far for at sige, at vi kom til aftensmad omkring kl. 20.

Vi holdt en kort pause lige syd for Vejle på Skærup Rasteplads.

Vi ankom Hos Sander kl. 19.50, og snart stod der dejlige karbonader med kartofler, gulerødder, blomkål og aspargessovs på bordet på terrassen. Derefter var der alle de jordbær, som vi kunne spise. Meget lækkert, og flot at Sander byder os alle 4 på mad efter vores ferie. Omkring kl. 21.30 kørte vi ned og tankede bilen, hvorefter vi kørte Irma og Karl Erik hjem efter en dejlig og oplevelsesrig ferie.

Bilens tæller stod på 89.524 km, så vi havde kørt 2.400 km på turen.

Dagens skridt: 6.301 + mange kilometer i bilen.

Kærlig hilsen

Irma, Karl Erik, Merete & Bent

